

Нѣма ни една душа,
съсъ кого да се теша?
Трака-тракъ, трака-тракъ,
ахъ, защо ли дойдохъ пакъ!

ЖАБАТА

Добъръ день, добъръ день,
бжди бодъръ и засмѣнъ
и отъ радости си пѣй,
слънцето докле ни грѣй.

ЩЪРКЕЛЪТЪ

Боже, каква изненада!
Ти си тука, жабке млада?

ЖАБАТА

Та нима не знаешъ ти?
Заповѣдай и чети!
(Хвърля му вестникъ. Щърке-
лътъ слага очилата си и зачи-
та гласно).

„Съсъ Виенския експресъ
е пристигнала нощесъ
отъ далечната чужбина
въ нашта хубава родина —
най-прочутата пѣвица,
мадамъ Жаба Кекерица“.

ЩЪРКЕЛЪТЪ

Браво, bravo, моя мила,
съсъ талантъ си се родила.
И си умна ти глава —
гордъ съмъ да те поздравя.
Азъ познавамъ разни птици
и артистки, и пѣвици,
ала ти си най-добрата
отъ пѣвцитѣ на земята.

ЖАБАТА

Чувала съмъ тазъ похвала
и отъ другитѣ въ квартала —

отъ поети и критици
и колежкитѣ пѣвици.

ЩЪРКЕЛЪТЪ

Чувала си . . . зная, зная,
ала азъ съмъ просто смаянъ.
Още отъ преди години
бѣхме нѣщичко роднини,
и те чувствувахъ тѣй близка,
а сега си ти артистка.

ЖАБАТА

Трогната съмъ, Щъркелане,
азъ отъ твоето внимание.
Моля ти се, разкажи
отъ где идешъ днесъ пакъ ти?

ЩЪРКЕЛЪТЪ

(Приближава я и говори важ-
но-важно).

Бѣхъ вѣвъ топлитѣ страни
задъ ония планини.

Тамъ е слънце, тамъ е рай
сѣщо като тукъ презъ май.
Рошкови, фурми, банани
ний ядохме като лани.

И живѣхме добре
тамъ край Бѣлото море.

ЖАБАТА

Ами имали мушици
водорасли и тревици?

Щъркелане, смѣхъ не смѣхъ,
ала тѣй привикнахъ съ тѣхъ!

ЩЪРКЕЛЪТЪ

У-ха! Има — да ядешъ
дни и нощи, ако щѣшъ.

И комари и мушици,
като тебе и пѣвици.

Ала грѣхъ ми на душата,
ако си кривя устата.

Безъ, така, да разговарямъ,
казвамъ и ти го повтарямъ:
ти си, мила, най-добрата
отъ пѣвцитѣ на земята.

Щомъ се пакъ заесени
искашъ ли да дойдешъ ти?

ЖАБАТА

(Радостна)

Ахъ, разбира се, че бива!
Боже, колко съмъ щастлива!